

ни, съ широки сърдца бѣха всичкитѣ му домашни, — и жена му, и дъщеритѣ му. И богаты не бѣше Даскалъ Андонъ, но си живѣеше добре.

— Не ми е братъ той! — извика по едно време Даскалъ Ангелъ. — Не го ща! Не го признавамъ за братъ!

Както шеташе изъ кжщи, Мария се спрѣ:

— Не думай тъй, тате. Чичо не е лошъ човекъ, пъкъ какъвто и да е, братъ ти е, тате...

Даскалъ Ангелъ се сепна и я погледна: макаръ да го укоряваше, но самата тя не се злѣше, спокойна бѣше, очитѣ ѝ бѣха засмѣни, сякашъ нѣкакъвъ огънь огрѣваше отжтрещѣлото ѝ лице, бѣло и пълно. Тя бѣше снажна, едра мома, подътъ бумтѣше подъ натъртенитѣ ѝ стѣпки, нанизитѣ и гривнитѣ ѝ звѣнѣха. „Какво има, защо е така весела?“ — мислѣше си Даскалъ Ангелъ, като я гледаше и нечисто подозрение клѣцна като змия сърдцето му.

Не веднажъ вече той бѣше връщалъ сватовници за нея. И вѣрваше и бѣше убеденъ, че прави това за нейно, а не за свое добро, не за да има кой да му шета и кой да го гледа. Освенъ туй, Мария сама се присмиваше и сама отказваше на тия ергени, които и той връщаше. Само единъ, — Никола, Авджи-Тодоровия синъ, отъ сжщото село, въ което живѣеше и Даскалъ Андонъ, само той каточе